

119

MINISTRIES

“Dit document is een script van onderwijs dat is bedoeld om via video te worden getoond. In de video worden relevante tekst, dia’s, media en afbeeldingen getoond om de presentatie te vergemakkelijken. Daarom is het mogelijk dat deze tekst soms niet vlot leest of dat bepaalde teksten eigenaardig klinken. Daarnaast kunnen er grammaticale fouten voorkomen die niet acceptabel zouden zijn in literair werk. We moedigen u aan om het video-onderwijs te bekijken omdat het een aanvulling is op het schriftelijke onderwijs.”

Spreken in Tongen Deel 1: Menselijke Talen of Religieuze Klanktalen (Xenoglossie of Glossolalie)?

De geestelijke gave van het "spreken in tongen" is een controversieel en veelbesproken onderwerp. Hoewel de Bijbel het fenomeen van het spreken in tongen maar een paar keer aanhaalt, zijn de meningen onder christenen over de aard en het doel van deze gave zeer talrijk. In deze serie onderzoeken we wat de Bijbel zegt over het spreken in tongen en hoe het vandaag de dag zou moeten functioneren.

Deze studie is de eerste in een driedelige serie. Daarin zullen we *de aard* van het spreken in tongen bekijken. Wat betekent het eigenlijk om te spreken in tongen? Beschrijft de Bijbel het spreken in tongen als een "religieuze klanktaal" (glossolalie)? Hiermee bedoelen we het uitspreken van geluiden die geen taalkundig patroon hebben of niet overeenkomen met een echte menselijke taal. Of verwijst het spreken in tongen naar het door de Geest bekrachtigde vermogen om menselijke talen te spreken die de spreker nooit eerder heeft geleerd? Dit zou bijvoorbeeld inhouden dat de Geest iemand, die alleen Engels kent, op een wonderbaarlijke manier Japans zou laten spreken, zonder die taal ooit te hebben bestudeerd.

In de tweede studie zullen we de *functie* van het spreken in tongen bekijken. Is de gave van het spreken in tongen nog steeds relevant? Of was deze gave *alleen* bedoeld voor een specifieke tijd in de geschiedenis, met een bepaald doel, namelijk het beginnen van de Grote Opdracht tijdens het apostolische tijdperk? Wat is het doel van het spreken in tongen, en hoe moet deze geestelijke gave functioneren - als die überhaupt moet functioneren?

Ten slotte zullen we in de derde studie enkele veelgestelde vragen doornemen over het spreken in tongen en wat gedachten delen op basis van onze conclusies uit de eerste twee studies. We zullen vragen behandelen zoals: "Is het spreken in tongen een noodzakelijk teken van verlossing?" "Moeten we het wonder van het spreken in tongen, in Handelingen 2, opvatten als een omkering van de gebeurtenis bij de Toren van Babel" Enzovoorts.

Voordat we beginnen, moeten we benadrukken dat de Bijbel onze uiteindelijke autoriteit moet zijn om de aard en de functie van het spreken in tongen te begrijpen. Waarom zeggen we dit? Omdat onze religieuze achtergrond, ervaringen en tradities vaak bepalen hoe we bepaalde gebeurtenissen en concepten in de Bijbel begrijpen. We moeten oppassen dat we deze religieuze tradities of persoonlijke ervaringen niet gaan inlezen in de Bijbel. In plaats daarvan moeten we toestaan dat de Bijbelse tekst zichzelf zo goed mogelijk uitlegt.

De Betekenis van "Tongentaal" (γλῶσσα)

Een volledige lexicografische studie van de term γλῶσσα ("tongentaal") valt buiten het bestek van deze studie. Maar het is meteen al het vermelden waard dat deze term op zich, volgens de geleerden, geen religieuze klanktaal lijkt aan te duiden. Zoals Robert Gundry uitlegt:

In het Nieuwe Testament en in de Griekse literatuur in het algemeen verwijst een *tong* vaak naar een zinvolle menselijke spraak, dat wil zeggen een taal die momenteel door een deel van het menselijk ras wordt gebruikt. Hoewel γλῶσσα (tongentaal) archaïsche of mysterieuze uitdrukkingen zouden kunnen betekenen (bijvoorbeeld een orakel), gaat het te ver om te zeggen dat het woord een technische term is geworden voor dergelijke uitdrukkingen. Dat deze term wordt gebruikt voor een begrijpelijke taal is veel aannemelijker dan voor een obscure spraak, vooral in het Bijbelse Grieks. Volgens de concordantie van Hatch en Redpath komt γλῶσσα ongeveer dertig keer, op verschillende plaatsen voor in de Septuagint, waarbij het wordt gebruikt voor een normale taal. Er zijn soortgelijke verwijzingen in het Nieuwe Testament. Buiten de specifieke passages (Handelingen, 1 Korinthe) bevat het Bijbelse Grieks slechts twee voorbeelden van γλῶσσα met de betekenis van een onverstaanbare spraak - en in beide gevallen is er geen sprake van een extase, maar eerder van stotteren (Jes. 29:24, 32:4 LXX).

-Robert H. Gundry, "Ecstatic 'Utterance' (N. E. B.)?" JTS 17 (1966), blz 299-300

Wat houdt dat in? Nou, eigenlijk moet er duidelijk bewijs worden aangedragen als we de term "tongen", in passages zoals 1 Kor 14 (NBG), anders moeten opvatten dan hoe deze term gewoonlijk wordt begrepen. Het is niet onmogelijk dat het iets anders betekent, maar het lijkt erg onwaarschijnlijk. Zoals Craig Keener schrijft:

Lukas of Paulus hadden een term kunnen bedenken om een opgewonden vorm van taal of niet-linguïstisch, extatisch gebrabbel te beschrijven; maar "talen" (γλῶσσαι) zou niet echt de juiste keuze zijn!

-Craig Keener, *Handelingen: An Exegetical Commentary, Vol. 1: Introduction and 1:1-2:47* (Grand Rapids: BakerAcademic, 2012), blz 820-821

Nogmaals, hoewel een dergelijk lexicografisch bewijs op zichzelf misschien niet overtuigend is, suggereert het op zijn minst dat Lukas en Paulus het spreken in tongen begrepen als het spreken van menselijke talen. Nu zullen we onderzoeken of dit begrip nauwkeurig overeenkomt met wat de Bijbel beschrijft.

De Aard van het Spreken in Tongen in Handelingen 2

Afgezien van een korte vermelding in het Markus-Evangelie (Markus 16:17), vinden we alleen in de boeken Handelingen en 1 Korinthe enkele passages, waar de Bijbel het spreken in tongen beschrijft. Een goed hermeneutisch principe is om onduidelijke passages te interpreteren met behulp van de duidelijkere passages. Zoals we zullen zien, wordt het spreken in tongen heel duidelijk beschreven in Handelingen 2, maar niet zo duidelijk in 1 Korinthe. Gezien de dubbelzinnigheid van de passages in 1 Korinthe, moeten we de duidelijke beschrijving van het spreken in tongen in Handelingen gebruiken om enig licht te werpen op wat er in 1 Korinthe wordt bedoeld bij het spreken in tongen.

Na deze opmerking, laten we ons onderzoek beginnen in Handelingen 2:

Handelingen 2:1-11 (NBG)

En toen de Pinksterdag aanbrak, waren allen tezamen bijeen. En eensklaps kwam er uit de hemel een geluid als van een geweldige windvlaag en vulde het gehele huis, waar zij gezeten waren; en er vertoonden zich aan hen tongen als van vuur, die zich verdeelden, en het zette zich op ieder van hen; en zij werden allen vervuld met de heilige Geest en begonnen **met andere tongen te spreken**, zoals de Geest het hun gaf uit te spreken. Nu waren er Joden te Jeruzalem woonachtig, vrome mannen uit alle volken onder de hemel; en toen dit geluid gekomen was, liep de menigte te hoop en verbaasde zich, want een **ieder hoorde hen in zijn eigen taal spreken**. En buiten zichzelf van verwondering zeiden zij: Zie, zijn niet al dezen, die daar spreken, Galileeërs? En hoe horen wij hen dan een ieder in onze eigen taal, waarin wij geboren zijn? Parten, Meden, Elamieten, inwoners van Mesopotamië, Judea en Kapadocië, Pontus en Asia, Frygië en Pamfylië, Egypte en de streken van Libië bij Cyrene, en hier verblijvende Romeinen, zowel Joden als Jodengenoten, Kretenzen en Arabieren, **wij horen hen in onze eigen taal** van de grote daden Gods **spreken**

Deze passage geeft duidelijk aan dat de discipelen werden bekrachtigd door de Geest om bestaande menselijke talen te spreken. We lezen hier dat op het moment dat de discipelen bijeen om Pinksteren te vieren - dat wil zeggen Sjavoeot - de Heilige Geest hen heeft bekrachtigd om "in andere tongen te spreken" (Handelingen 2:4). Het verslag vertelt verder dat de Joden, uit de verschillende delen van de wereld, de discipelen in hun eigen taal hoorden spreken (Handelingen 2:6, 8). De meest eenvoudige uitleg van deze tekst is dat de discipelen op een bovennatuurlijke manier werden bekrachtigd om in vreemde talen te spreken zonder die talen eerst te hebben geleerd. Zoals Robert Gundry schrijft:

Het kan niet duidelijker worden begrepen dan dat Lukas γλῶσσα [tongen] en διάλεκτος [talen] gebruikt als synoniemen voor de talen die worden gesproken in de landen waar de toehoorders vandaan kwamen - en het publiek was verbaasd dat ongeschoolde Galileïsche Joden de talen konden spreken die voor hen zelf vreemd waren, maar werden begrepen door niet-Palestijnen.

-Robert H. Gundry, "Ecstatic Utterance" (N.E.B.)? " *Journal of Theological Studies*, N.S., Vol. XVII, Pt. 2 (October 1966), blz 300

Men zou kunnen stellen dat deze Joden, uit de verschillende delen van de wereld, allemaal in hun eigen taal konden *horen* wat de discipelen zeiden. Dat wil zeggen, het wonder in Handelingen 2 was niet het spreken maar *het horen*. Het argument luidt dat de discipelen zogenaamd in religieuze klanktalen spraken, en niet noodzakelijkerwijs in een menselijke taal, maar de Joden vanuit de hele wereld *hoorden* hen in hun eigen taal spreken.

Hoewel dit een populair argument is, lijkt deze lezing van de tekst wat gekunsteld, aangezien de passage duidelijk aangeeft dat de discipelen werden bekrachtigd om te "**spreken in andere talen**" (Handelingen 2:4). Daarna geeft de passage aan dat de menigte hen hoorde "spreken" in hun eigen taal (Handelingen 2:6). Bovendien geeft vers 11 expliciet aan dat "tongen" menselijke talen waren (Handelingen 2:11). De meest natuurlijke manier om deze verzen te lezen is dat de discipelen werden bekrachtigd om in bestaande menselijke talen te spreken, die de menigte kon horen.

Bovendien geeft de tekst duidelijk aan dat de kracht van de Heilige Geest op *de discipelen* neerdaalde, niet op de menigte. Alleen over de discipelen wordt gezegd dat ze hier op één of andere wonderlijke manier door de Geest toe in staat waren.

Zoals Shane Kraeger schrijft:

Sommigen hebben betoogd dat Handelingen 2:6 moet worden geïnterpreteerd als een hoorbaar wonder. Maar door de tekst op deze manier te interpreteren, gaat men voorbij aan het doel dat Lukas in dit verhaal wil aangeven, namelijk dat *de discipelen* de kracht van de Heilige Geest zouden ontvangen. Gezien de bredere context van Handelingen, is het moeilijk te geloven dat de ongelovigen deze kracht zouden ontvangen (de discipelen krijgen de kracht van de Heilige Geest om te getuigen over Jezus Christus).

-Shane M. Kraeger, "Toward a Mediating Understanding of Tongues: A Historical and Exegetical Examination of Early Literature," *Eleutheria* 1, [1] (October 2010), blz 50

Het lijkt dus duidelijk dat het wonder inhoudt dat de discipelen door de Heilige Geest werden bekrachtigd om in talen te spreken die ze nooit hadden geleerd. De tekst geeft expliciet aan dat ze in andere talen "spraken", niet alleen dat anderen hen konden horen. Dit is de meest natuurlijke en directe manier om de tekst te lezen, terwijl de alternatieve visie wat gekunsteld lijkt.

Maar sommigen hebben betoogd dat de beschuldiging van de spotters dat ze dronken waren, in vers 13, de opvatting ondersteunt dat tongen religieuze klanktalen zijn (glossolalie). We gaan dit vers eens bekijken.

Handelingen 2:12-13

En zij waren allen buiten zichzelf en raakten in onzekerheid, en de één zei tegen de ander: Wat wil dit toch zeggen? Anderen zeiden spottend: Zij zijn vol zoete wijn.

Zoals het argument luidt, is de reactie van de spotters logisch als de discipelen in religieuze klanktalen spraken (glossolalie). Vermoedelijk konden deze spotters, in tegenstelling tot de Joden in vers 12, alleen deze religieuze klanktalen (glossolalie) horen, die voor hen klonken als gebrabbel. Ze werden niet door de Geest bekrachtigd om de woorden van de apostelen in hun eigen taal te horen. Daarom beschuldigden ze de mensen die in tongen spraken ervan dronken te zijn.

Maar hierdoor wordt er van iets kleins iets groots gemaakt. De reactie van de spotters betekent niet noodzakelijkerwijs dat de discipelen in religieuze klanktalen (glossolalie) spraken. Het is waarschijnlijker dat ze de discipelen beschuldigden van dronkenschap, omdat die zich op dat moment vreemd *gedroegen*. Aangezien de discipelen een krachtige uitstorting van de Heilige Geest ervoeren en getuigen waren van een ongelooflijk wonder, is het niet onaannemelijk dat ze zich heel enthousiast en vreugdevol *gedroegen*. Dit gedrag lokt ook spot uit bij degenen die hen willen afwijzen. Philo, een Joodse filosoof uit de eerste eeuw, beschrijft dat er gelovigen waren die, vervuld van religieuze uitbundigheid, opgewonden handelden. Philo geeft aan dat het blijkbaar gebruikelijk was dat de spotters dergelijk gelovigen zouden beschuldigen van dronkenschap:

Maar wiens ziel dan wordt vervuld van genade, is meteen in een staat van uitbundigheid, verrukking en dans; want hij wordt vol van overwinning, **zodat het voor veel niet-ingewijden lijkt alsof iemand bedwelmd, opgewonden en buiten zichzelf is**. Daarom werd er door een jongeman gezegd, en niet alleen door één maar door iedereen die oud genoeg was voor jeugdige brutaliteit en bereid was om te spotten met wat goed is: **"Hoe lang blijf je dronken? Maak een einde aan het drinken van wijn"**.

-Philo, *On Drunkenness* blz 146 (Translation by C. D. Yonge)

Bovendien geeft de tekst niet aan dat de spotters niet konden horen wat de discipelen zeiden. Ze zouden hen kunnen bespotten *omdat ze juist wel hoorden* wat ze zeiden en dachten dat het raar was. Deze beschuldiging, in Handelingen 2:13, is vergelijkbaar met Festus, die Paulus beschuldigde dat hij "gek" was, vanwege zijn gepassioneerde toespraak voor koning Agrippa (Handelingen 26:24). Moeten we nu geloven dat Paulus in een religieuze klanktaal sprak, omdat een spotter hem beschuldigde dat hij gek was? Natuurlijk niet. Helemaal niets in de tekst suggereert dat Paulus op een andere manier sprak dan in een gewone menselijke taal. Waarom zouden we dan aannemen dat de discipelen in Handelingen 2 in religieuze klanktalen (glossolalie) spraken, vanwege het feit dat spotters hen beschuldigden van dronkenschap? Nogmaals, aangezien de omringende context duidelijk maakt dat ze in bestaande vreemde talen spraken, is de beschuldiging van dronkenschap, in Handelingen 2:13, niet voldoende om te twifelen aan wat de rest van deze passage expliciet aangeeft.

In Handelingen 2 moet het spreken in tongen dus worden opgevat als het door de Geest bekrachtigde vermogen om in andere menselijke talen te spreken, zonder die eerst te hebben geleerd.

De Aard van het Spreken in Tongen in 1 Korinthe

Het Boek Handelingen beschrijft het spreken in tongen duidelijk als het door de Geest bekrachtigde vermogen om talen te spreken die de spreker niet eerder heeft geleerd. Maar 1 Korinthe geeft ons niet zo'n duidelijke beschrijving. Er staat dat je een "uitlegger" moet hebben en dat mensen die in tongen spreken "zichzelf stichten", enzovoort. Deze schijnbare verschillen hebben ertoe geleid dat sommigen beweren dat Lukas en Paulus twee verschillende verschijnselen beschrijven. Ze zeggen dat het Boek Handelingen spreekt over menselijke talen, maar dat 1 Korinthe religieuze klanktalen (glossolalie) beschrijft.

Maar is het echt logisch dat Lukas en Paulus twee verschillende dingen beschrijven bij hun verwijzing naar tongentaal? Lukas was de reisgenoot van Paulus. Ze brachten samen veel tijd door. Hij wist wat Paulus had meegemaakt en kende zijn theologie. Het spreekt voor zich dat als deze twee schrijvers dezelfde terminologie gebruiken, ze naar hetzelfde fenomeen verwijzen. Zoals Craig Keener opmerkt:

Het is vrijwel ondenkbaar dat de twee schrijvers, onafhankelijk van elkaar, dezelfde obscure uitdrukking zouden gebruiken voor twee totaal verschillende fenomenen.

-Craig Keener, *Handelingen: An Exegetical Commentary, Vol. 1: Introduction and 1:1-2:47* (Grand Rapids: BakerAcademic, 2012), blz 813

Bovendien, hoewel er bij deze twee verslagen duidelijke verschillen zijn hoe deze gave functioneert, zijn er ook veel overeenkomsten. Zowel Lukas als Paulus zeggen dat de personen, die in tongen spreken, daartoe werden bekrachtigd door de Heilige Geest (Handelingen 2:4; 1 Korinthe 12:4-11). Daarnaast beschrijven de twee verslagen het spreken in tongen als een vorm van lofprijzing (Handelingen 10:46; 1 Korinthe 14:14-17). Ten slotte wordt het spreken in tongen in beide verslagen nauw geassocieerd met profetie (Handelingen 19:6; 1 Korinthe 14). Deze overeenkomsten zouden we niet verwachten als Lukas en Paulus over verschillende dingen spraken.

Toch wordt het spreken in tongen in twee teksten van 1 Korinthe vaak geïnterpreteerd als religieuze klanktalen (glossolalie). Dat zijn 1 Korinthe 13:1 (NBG), waar Paulus de "tongen der engelen" noemt, en 1 Korinthe 14:2 (NBG), waar Paulus tongen karakteriseert als het "door de Geest uitspreken van geheimenissen" tussen de spreker en God.

Is er een manier om deze passages in lijn te krijgen met het Boek Handelingen? Zou Paulus de tongentaal in deze verzen, in plaats van religieuze klanktalen (glossolalie), ook gewoon kunnen beschrijven als het door de Geest bekrachtigde vermogen om andere menselijke talen te spreken? Laten we eerst 1 Korinthe 13:1 eens gaan bekijken:

1 Korinthe 13:1 (NBG)

Al ware het, dat ik met de tongen der mensen en der engelen sprak, maar had de liefde niet, ik ware schallend koper of een rinkelende cimbaal.

In dit vers lezen sommigen dat Paulus met de "tongen van engelen" een hemelse engelachtige taal bedoelt, die onbekend is bij de mensen, maar klinkt als religieuze klanktalen (glossolalie) als ze door mensen worden uitgesproken.

Bedoelt Paulus werkelijk dat een mens in een letterlijke engelentaal kan spreken? Dat lijkt erg onwaarschijnlijk. Integendeel, Paulus gebruikt een hyperbool (grote overdrijving) om duidelijk te maken dat de liefde het allerbelangrijkste is. In feite wil Paulus duidelijk maken dat zelfs als hij in de best denkbare talen zou kunnen spreken, maar geen liefde had, zijn woorden slechts en onaangenaam geluid zouden voortbrengen. Het volgende vers bevestigt deze interpretatie:

1 Korinthe 13:2

En al zou ik de gave van de profetie hebben en alle geheimenissen weten en alle kennis bezitten, en al zou ik al het geloof hebben zodat ik bergen zou verzetten, maar ik had de liefde niet, dan was ik niets.

Het is duidelijk dat Paulus hier een hyperbool gebruikt. Het is beslist niet zijn bedoeling om te suggereren dat iemand met de gave van profetie letterlijk *alle* geheimenissen weet en *alle* kennis bezit. Zo moet de verwijzing van Paulus, naar het spreken in de tongen van engelen, ook worden opgevat als een hyperbolische uitspraak. Eben de Jager geeft hier een uitstekende samenvatting van:

Het lijkt vreemd dat het vers wordt gebruikt als basis voor het bestaan van een aparte taal die door de engelen wordt gesproken vanwege de hypothetische en hyperbolische aard ervan. Wanneer deze structuur van hypothese → overdrijving → gebrek aan naastenliefde → de resulterende futiliteit ervan wordt erkend, dan kan het concept van tongen van engelen worden gezien voor wat het is, overdrijving, gebruikt om de suprematie van de liefde te benadrukken, en niet als het bewijs van het bestaan van engelachtige talen als een gave voor de mensen.

-Eben de Jager, "An Evaluation of Speaking in Tongues as Angelic Language from the Judaeen and Early Christian Perspectives," *Conspectus*, Vol. 28 (2019), blz 52

Bovendien hebben sommige geleerden betoogd dat de uitdrukking "tongen van engelen" niet is bedoeld om aan te geven dat de Korinthiërs geloofden dat hun spreken in tongen een onbekende hemelse taal was. In plaats daarvan zou deze uitdrukking gewoon kunnen betekenen dat iemand *alle menselijke* talen kan spreken.

Zoals Craig Keener schrijft:

Sommigen hebben betoogd dat Paulus of de Korinthiërs geloofden dat hun tongentaal engelachtig was (vgl. *Testament of Job* 48-50), en daardoor misschien een teken van een gerealiseerde eschatologie, of een deelname aan de hemelse liturgie ... Het is waarschijnlijker dat een engelentaal slechts een versterking is van de hyperbool van iemand die in staat is om "alle" tongen te spreken (zoals iemand die alles weet of bergen verzet, 1 Kor 13:2).

-Craig Keener, *1 & 2 Korinthe* (New York: Cambridge University Press, 2005), blz 108

Nu hebben sommige mensen gewezen op enkele vroeg-Joodse geschriften als bewijs dat het Judaïsme, in de tijd van Paulus, geloofde in verschillende engelentalen. Heel interessant daarbij is het *Testament van Job*. In dit geschrift wordt verteld dat de dochters van Job sjerpen ontvingen van hun vader, die hen de kracht gaven om te reciteren en te zingen in "een engelentaal" (*Testament van Job* 48-50). Er wordt beweerd dat de verwijzing van Paulus naar de tongen van engelen moet zijn beïnvloed door dit geschrift, wat zou suggereren dat Paulus verwees naar een echte engelentaal. Maar, zoals de Jager uitlegt, is dit verband overdreven:

Er zijn een paar opvallende argumenten tegen de bewering dat het *Testament van Job* een grote invloed heeft gehad op de geschriften van Paulus, als het überhaupt enige invloed had. Allereerst hebben veel geleerden aangetoond dat de datering van het *Testament van Job* waarschijnlijk uitsluit dat het document heeft bestaan, of in grote omloop was, op het moment dat Paulus zijn eerste brief schreef aan de Korinthiërs. Forbes (1995:71-72) stelt bijvoorbeeld dat het *Testament van Job*, evenals het boek *Handelingen van Paulus*, 1 Korinthe 13:1 heeft gebruikt als bron, wat logischerwijs zou impliceren dat hij ervan was overtuigd dat de beide werken zijn geschreven na 1 Korinthe. Ten tweede, als wordt bewezen dat het *Testament van Job* voorafging aan de brief van Paulus, dan moet ook worden aangetoond dat Paulus wist van het bestaan ervan, en zelfs dan, dat zijn verwijzing naar de tongen van engelen, in 1 Korinthe 13:1, daardoor werd beïnvloed. Ten derde lijkt de uitleg, dat "de engelentaal" een aparte taal was, eigenlijk niet overeen te komen met de beschrijving in het *Testament van Job*, dat verwijst naar een "dialect van engelen" met een "hymnische stijl" (*Testament van Job* 48:3). De term lijkt de overeenkomstigheid aan te geven met de taal van de dochters van Job, in plaats van een specifiek unieke niet-verwante taal. Het *Testament van Job* gebruikt heel consequent de term *διάλεκτος* terwijl Paulus de term *γλῶσσα* gebruikt.

-Eben de Jager, "An Evaluation of Speaking in Tongues as Angelic Language from the Judaeen and Early Christian Perspectives," *Conspectus*, Vol. 28 (2019), blz 55

Zoals we kunnen lezen ontbreekt het bewijs, dat de verwijzing van Paulus naar de tongen van engelen, in 1 Korinthe 13:1, werd beïnvloed door geschriften zoals het *Testament van Job*. Zoals de Jager opmerkt, is het mogelijk dat dit schrijven is gedateerd na de brief van Paulus. Maar zelfs al bestond het geschrift al eerder, is er geen reden om aan te nemen dat Paulus zelfs ook maar heeft geweten van dit geschrift.

Ook belangrijk is, dat zelfs als Paulus verwees naar dezelfde gedachte als het *Testament van Job*, dit geschrift niet aangeeft dat de "tongen van engelen" religieuze klanktalen (glossolalie) waren. Dat is slechts een aanname die wordt gemaakt door mensen die al geloven in religieuze klanktalen (glossolalie), maar er bestaat geen echt goede rechtvaardiging voor deze aanname.

Gezien deze feiten lijkt het onwaarschijnlijk dat de verwijzing van Paulus naar de "tongen van engelen", in 1 Korinthe 13:1, is bedoeld om het bestaan van een echte engelentaal te impliceren, die zich manifesteert als een religieuze klanktaal (glossolalie). In de context van deze passage zou de uitdrukking kunnen verwijzen naar het vermogen om alle menselijke talen te spreken. Hoe dan ook, gezien de hypothetische en hyperbolische aard van de tekst, is het argument dat deze zin de Bijbelse legitimiteit van religieuze klanktalen (glossolalie) ondersteunt, zwak. Zoals Christopher Forbes dit treffend verwoordt:

De theorie legt alles bij elkaar te veel gewicht op één zwakke exegetische pin.

-Christopher Forbes, *Prophecy and Inspired Speech in Early Christianity and its Hellenistic Environment* (Peabody: Hendrickson, 1995), blz 62

Laten we naar de volgende passage gaan:

1 Korinthe 14:2 (NBG)

Want wie in een tong spreekt, spreekt niet tot mensen, maar tot God, want niemand verstaat het; door de Geest spreekt hij geheimenissen.

Hier typeert Paulus het spreken in tongen als het "door de Geest spreken van geheimenissen". Bovendien moet deze mysterieuze spraak worden gesproken tussen een persoon en God, in plaats van tussen een persoon en andere mensen. De implicatie daarvan is dat iemand die in tongen spreekt geen idee heeft wat hij zegt, en anderen ook niet - behalve degenen aan wie de vertaling ervan wordt gegeven, of dat nu de spreker in tongen zelf is of een andere uitlegger. Dus volgens velen lijkt dit vers de gedachte uit te sluiten dat tongen een bestaande menselijke taal is, maar eerder een soort onverstaanbare spraak moet zijn.

Maar, is het zo dat *niemand* de tongen begrijpt, die in 1 Korinthe 14 worden gesproken? Dat lijkt niet het geval te zijn, aangezien Paulus elders in ditzelfde hoofdstuk impliceert dat de spreker in tongen zijn eigen spraak zelf *wel* verstaat:

1 Korinthe 14:27-28 (NBG)

Indien er in tongen spreken, laten het er twee, ten hoogste drie zijn, ieder op zijn beurt, en laat één uitleg geven. Is er echter geen uitlegger, dan moet men zwijgen in de gemeente, maar **tot zichzelf** en tot God spreken.

Hier lijkt het erop dat de spreker van tongen stil *tegen zichzelf* in tongen kan spreken, net zoals hij *tot God* kan spreken. Dus lijkt het erop dat je met dit spreken in tongen, in 1 Korinthe 14, tegen andere mensen kan spreken - de spreker van tongen kan namelijk in tongen *tegen zichzelf* spreken. Meestal gaan we ervan uit dat een spreker begrijpt wat hij tegen zichzelf zegt. We komen dit bijvoorbeeld tegen in Mattheüs 9:

Mattheüs 9:20-21

En zie, een vrouw die al twaalf jaar bloedvloeiingen had, kwam van achteren naar Hem toe en raakte de zoom van Zijn bovenkleed aan; want **zij zei bij zichzelf**: Als ik alleen maar Zijn bovenkleed aanraak, zal ik gezond worden.

Bijkomend bewijs dat de spreker in tongen zijn eigen spraak verstaat, vinden we in vers 5:

1 Korinthe 14:5 (NBG)

Ik wilde wel, dat gij allen in tongen spraakt, maar liever nog, dat gij profeteerdet. Wie profeteert, is meer dan wie in tongen spreekt, **tenzij hij het ook uitlegt**, zodat de gemeente stichting ontvangt.

In dit vers verwijst de "persoon" die uitlegt waarschijnlijk naar de spreker in tongen zelf. Zoals de geleerde Lynn Burton opmerkt:

De meest gangbare mening is dat dit voornaamwoord verwijst naar een onbekende derde partij die begaafd is in het uitleggen van tongen. Maar als dit het geval zou zijn, vereist het Grieks dat er ergens anders in dezelfde tekst een andere uitlegger wordt genoemd, zoals bijvoorbeeld in vers 28, maar zo'n persoon wordt niet genoemd. Men moet daarom aannemen dat de "hij" [die uitlegt] verwijst naar de spreker in tongen zelf.

-Lynn Burton, "Tongues in Corinth - The Case for Human Languages: A Study of Korinthe 12-14" (2010), *Theses Masters Research*, blz 247

Als de spreker in tongen niet begreep wat hij zei, hoe zou hij het dan kunnen uitleggen? Als hij zijn eigen spraak vertolkt, lijkt dat erop te wijzen dat hij eerst in één taal sprak en die vervolgens uitlegt in een andere menselijke taal, die de rest van de gemeenschap kon begrijpen.

Een argument tegen de gedachte dat de spreker in tongen zijn eigen spraak begreep, is de aansporing om te bidden voor een uitlegger (1 Korinthe 14:13). Wat heeft deze vermaning voor zin als de spreker in tongen al in een taal spreekt die hij begrijpt? Waarom heeft hij dan hulp nodig bij het uitleggen als hij de uitleg al kent?

Maar vergeet niet dat de uitleg van tongen nuttig is voor de rest van de gemeenschap die niet begrijpt wat er wordt gesproken (1 Korinthe 14:5). Het "uitleggen" kan hier waarschijnlijk beter worden opgevat als het "vertalen". Dit is hetzelfde woord dat wordt gebruikt in Handelingen 9:36, waar Lukas de Griekse vertaling van een naam geeft. Waarom is dit belangrijk? Als iemand de gave heeft om een taal te spreken die hij nog niet eerder heeft geleerd, ook al kent hij de taal, kan het nog steeds een uitdaging zijn om die taal op een zinvolle manier te vertalen in een andere taal, zodat anderen het kunnen begrijpen. Het is dus volkomen redelijk om te verwachten dat iemand de hulp van de Heilige Geest nodig heeft om iets op een zinvolle manier van de ene naar de andere taal te vertalen.

Een andere uitdaging voor deze gedachte zijn de verzen 14-15:

1 Korinthe 14:14-15 (NBG)

Want indien ik bid in een tong, bidt mijn geest wel, maar mijn verstand blijft onvruchtbaar. Hoe staat het dan? Ik zal bidden met mijn geest, maar ook bidden met mijn verstand; ik zal lofzingen met mijn geest, maar ook lofzingen met mijn verstand.

Deze verzen worden vaak aangehaald om te suggereren dat de spreker in tongen niet weet wat hij zegt omdat zijn verstand "onvruchtbaar" blijft terwijl hij in tongen bidt. Maar in de context van dit hoofdstuk heeft "vruchtbaarheid" of "onvruchtbaarheid" betrekking op het feit of de gemeenschap al dan niet wordt opgebouwd. De woorden van een persoon moeten de vruchtbaarheid van de gemeenschap ten goede komen. Dus wanneer Paulus zegt: "Mijn verstand blijft onvruchtbaar", bedoelt hij dat zijn verstand - zijn *begrip* – bij *anderen* geen vrucht teweeg heeft gebracht omdat niemand in de gemeenschap de taal kent die hij spreekt. Zoals Bob Zerhusen schrijft:

Moderne geleerden ... halen 1 Korinthe 14:14 aan als ze op zoek zijn naar de beschrijving die Paulus geeft van de mentale status van de talenspreker volgens de moderne categorieën. Maar Paulus maakt zich hier in het hoofdstuk helemaal niet druk over; Zijn zorg is het opbouwen van de groep. Daarom moet 1 Korinthe 14:14 worden gelezen als "mijn geest bidt wel maar mijn verstand veroorzaakt geen vrucht [in anderen]". Dit zegt niets over de vraag of de spreker wel of niet zijn eigen spraak begreep.

-Bob Zerhusen, "The Problem Tongues in 1 Cor 14: A Reexamination," *Biblical Theology Bulletin* 27:4, blz 148

Dit lijkt in de volgende paar verzen te worden bevestigd:

1 Korinthe 14:16-17

Want anders, als u dankzegt met uw geest, hoe zal hij die de plaats inneemt van de niet-ingewijde, amen zeggen op uw dankzegging, wanneer hij niet weet wat u zegt? Immers, u dankt wel op een mooie manier, maar de ander wordt niet opgebouwd.

Nogmaals, de focus ligt bij Paulus op het opbouwen van de gemeente. Het begrip van de spreker in tongen zal bij anderen geen vrucht voortbrengen als niemand begrijpt wat hij zegt. Het is *de ander* die niet weet wat er wordt gezegd, en *de ander* die niet wordt opgebouwd. Aangezien de spreker *wel* wordt opgebouwd betekent dit dat de spreker *wel weet* wat er wordt gezegd.

Dus volgens ons bespreekt Paulus, in 1 Korinthe 14, een spreker van tongen, die is bekrachtigd om in een andere taal te spreken, die hij nooit eerder heeft geleerd, zoals we lezen in Handelingen 2. Maar in tegenstelling tot Handelingen 2 is er in de gemeente van Korinthe niemand aanwezig die deze specifieke vreemde taal machtig is, waartoe hij werd bekrachtigd om die te spreken. Dit is de reden waarom deze tongen worden gekarakteriseerd als "geheimenissen". Niet omdat het religieuze klanktalen zijn (glossolalie), maar omdat niemand anders de taal verstaat die wordt gesproken.

Aangezien niemand anders de specifieke taal begrijpt, die de spreker van tongen spreekt, bouwen de uitspraken de rest van de gemeente niet op. Daarom raadt Paulus de spreker van tongen in dat geval aan om in zichzelf en tot God te spreken, tenzij hij (of iemand anders (vers 28)) het kan uitleggen:

1 Korinthe 14:4-5 (NBG)

Wie in een tong spreekt, sticht zichzelf, maar wie profeteert, sticht de gemeente. Ik wilde wel, dat gij allen in tongen spraakt, maar liever nog, dat gij profeteerdet. Wie profeteert, is meer dan wie in tongen spreekt, **tenzij hij het ook uitlegt**, zodat de gemeente stichting ontvangt.

Als iemand de spreker van tongen uitlegt, dan is de spraak niet langer een geheimenis. Wanneer de tongentaal wordt vertaald, zodat de toehoorders die kunnen begrijpen, functioneren die tongen als profetie en wordt de hele gemeente opgebouwd en bemoedigd door de profetie. Het verschil dat Paulus in 1 Korinthe 14 wil aangeven gaat dus niet over de tongentaal en de profetie *op zich*, maar eerder tussen *niet-uitgelegde tongentaal* en *uitgelegde tongentaal*. Tongen die worden uitgelegd, en dus worden begrepen door anderen in de gemeente, functioneren als profetie. Iemand die een niet-uitgelegde tongentaal spreekt, bouwt alleen zichzelf op, omdat hij de enige is die begrijpt wat hij zegt. Maar wie een tongentaal spreekt, die wordt uitgelegd, bouwt de rest van de gemeente op.

In de rest van het hoofdstuk legt Paulus vervolgens uit waarom niet-uitgelegde talen niet opbouwend zijn (1 Korinthe 14:6-19). Als niemand de gesproken taal begrijpt, dan geven die woorden geen aansterking of bemoediging. Thomas Schreiner geeft een goede samenvatting van de woorden van Paulus:

Als iemand in een taal spreekt die niemand begrijpt, worden de toehoorders daar niet mee geholpen. Niemand kent de melodie van een muziekinstrument als de noten niet correct worden gespeeld (vers 7); en als het trompetgeschal niet duidelijk is, dan zal een natie zich niet voorbereiden op de oorlog (vers 8). Op dezelfde manier spreken degenen die in talen spreken gewoon in het luchtledige als niemand ze verstaat (vers 9). Personen die in vreemde talen spreken zijn niet te begrijpen als niemand de gesproken talen verstaat (verzen 10-11). Daarom moeten de gelovigen zoeken naar de gaven die anderen opbouwen (vers 12). Wie in tongen bidt, moet bidden om een uitleg, zodat anderen kunnen begrijpen wat er wordt gezegd (verzen 13-15). De toehoorders kunnen geen "amen" zeggen op wat er wordt gezegd als ze het niet begrijpen (verzen 16-17). Paulus is dankbaar dat hij de gave van tongen heeft, maar het is veel beter om een paar woorden te spreken die verstaanbaar zijn dan duizenden woorden die niet te begrijpen zijn (verzen 18-19).

-Thomas R. Schreiner, *1 Korinthe: Tyndale New Testament Commentaries* (Downers Grove: IVP Academic, (2018), blz 290

Zoals we kunnen zien, komt 1 Korinthe 14:2 overeen met de opvatting dat het spreken in tongen verwijst naar het spreken van menselijke talen.

Nu zou je kunnen aandragen dat het zinloos lijkt als de Geest je bekrachtigt om in een andere taal te spreken als er niemand aanwezig is die deze taal kent. Ditzelfde argument kan echter ook worden gebruikt tegen de opvatting dat tongentaal verwijst naar religieuze klanktalen (glossolalie). Waarom zou je iemand religieuze klanktalen laten spreken als er niemand aanwezig is die begrijpt wat er wordt gezegd? Het spreken van een religieuze klanktaal (glossolalie), die niemand begrijpt, is niet beter dan het spreken van een menselijke taal, die niemand verstaat. Het bezwaar geldt dus voor beide kanten.

Maar toch is het de moeite waard om jezelf af te vragen wat voor zin het heeft om in een menselijke taal te spreken die niemand begrijpt? Waarom zou iemand dat doen? Waarom zou de Geest iemand daartoe bekrachtigen? Dat is moeilijk te zeggen. Maar zoals we hebben betoogd, begrijpt de spreker van tongen zijn eigen spraak. Daarom is het mogelijk dat Paulus het misbruiken van deze gave aan de orde stelt. Misschien gebruikt een persoon, die geestelijk werd bekrachtigd om in een niet eerder geleerde taal te spreken, deze gave opzettelijk op een ongepaste manier. Hij spreekt namelijk in een taal, die niemand anders kent, om daarmee te pronken of super geestelijk over te komen, niet om anderen op te bouwen. Misschien is dat wat Paulus bedoelt als hij zegt: "[Wie in een tong spreekt, sticht zichzelf](#)" (1 Korinthe 14:4). Hij misbruikt de gave van tongentaal om zichzelf geweldig te laten lijken, in plaats dat hij de gemeente probeert op te bouwen.

Daarom zegt Paulus dat dit soort spraak voor niemand anders opbouwend is. Daarom moet de spreker van tongen dit uitleggen, zodat anderen er baat bij kunnen hebben, of hij moet zwijgen. Dit zou enkele verschillen kunnen verklaren tussen Handelingen 2 en 1 Korinthe 14, en het zou zeker passen in de bredere context van 1 Korinthe, waar Paulus de nadruk legt op het opbouwen van de gemeente. Dat is dus een mogelijke overweging.

Een ander bezwaar tegen het feit dat tongen menselijke talen zijn, is dat het doel van het spreken in tongen, in 1 Korinthe 14, anders is dan in Handelingen 2. In Handelingen 2 wordt het spreken in tongen gebruikt voor Evangelisatiedoeleinden. Maar in 1 Korinthe 14 wordt het spreken in tongen gebruikt om God te prijzen en voor het opbouwen van de spreker in tongen (en de andere gelovigen, als er een uitlegger is). Maar menselijke talen kunnen zowel voor Evangelisatie als voor de lofprijzing van God worden gebruikt. Handelingen 10:44-48 en 19:1-7 geven aan dat het spreken in tongen ook werd gebruikt voor de lofprijzing onder gelovigen. Er is geen reden om aan te nemen dat de gelovigen niet kunnen worden opgebouwd als ze de Heer loven in een menselijke taal die ze nooit eerder hebben geleerd.

Hoe dan ook, in het licht van hoe tongen worden beschreven in Handelingen 2, namelijk als menselijke talen, kunnen we redelijkerwijs aannemen dat het ook dezelfde betekenis heeft in 1 Korinthe. We geven toe dat er nog wat uitdagingen overblijven bij deze interpretatie, want het lijkt gewoon vreemd dat God iemand een menselijke taal te laten spreken die de aanwezigen niet kennen. Welk nut zou dat hebben om zoiets doen? En waarom is in er bij 1 Korinthe wel een uitlegger nodig, maar in Handelingen 2 niet? We kunnen over deze zaken gaan speculeren als we deze verhalen met elkaar overeen willen laten komen. Maar hoewel deze vragen overblijven, hebben we gezien dat 1 Korinthe 14 verenigbaar is met de gedachte dat tongentaal menselijke talen zijn. Er is geen dwingende reden om hieraan te twijfelen.

Conclusie

Samengevat, hoewel op zichzelf nog niet overtuigend, hebben de geleerden opgemerkt dat het lexicografische bewijs aantoont dat $\gamma\lambda\tilde{\alpha}\sigma\sigma\alpha$ vaak verwijst naar menselijke talen, wat suggereert dat Lukas en Paulus het spreken in tongen begrepen als het spreken van menselijke talen. Dit bewijs komt overeen met het Boek Handelingen, dat tongentaal uitlegt als het door de Geest bekrachtigde vermogen om in een niet eerder aangeleerde menselijke taal te spreken. Handelingen 2 is een duidelijk voorbeeld van een passage die het fenomeen van tongentaal beschrijft, dus andere passages, die minder duidelijk zijn, moeten worden gelezen in het licht van Handelingen 2. De gedachte dat de Bijbel twee soorten tongentaal beschrijft - één zijn menselijke talen en de ander zijn religieuze klanktalen (glossolalie) - is erg onwaarschijnlijk als we kijken naar de vergelijkbare terminologie en de kenmerken die we tegenkomen in de andere Bijbelverslagen.

De "tongen van engelen", in 1 Korinthe 13:1, impliceert niet dat het spreken in tongen door mensen een soort "hemelse taal" is. Integendeel, Paulus gebruikt een hyperbool (overdrijving) om duidelijk te maken dat zelfs de meest verbazingwekkende tongentaal niets betekent zonder de liefde. Het is mogelijk dat de "tongen van engelen" verwijzen naar het vermogen om alle menselijke talen te spreken. Hoe dan ook, gezien de hypothetische en hyperbolische aard van de tekst, is het argument dat deze zin de Bijbelse legitimiteit van religieuze klanktalen (glossolalie) ondersteunt, zwak. In 1 Korinthe 14:2 impliceert Paulus niet dat tongen religieuze klanktalen zijn als hij zegt dat niemand begrijpt wat er wordt gezegd. We zouden willen stellen dat hij bedoelt dat niemand anders in Korinthe de specifieke menselijke talen verstond die werden gesproken. De verschillende *functies* van de tongentaal, die worden beschreven in Handelingen en 1 Korinthe bewijzen niet dat de *aard* van het spreken in tongen anders is.

In de volgende studie zullen we de *functie* van tongentaal nader bespreken. Speelt deze genadegave nog steeds een rol in de hedendaagse kerk? Zo ja, hoe moeten de gelovigen dan met deze gave omgaan? We zien je daar terug!

We hopen dat je van dit onderwijs hebt genoten. En vergeet niet om alles te onderzoeken.

Sjalom, dat Jahweh u mag zegenen in uw wandel in het volledige Woord van God.

Voor meer informatie of andere studies, verwijzen wij je naar onze website www.testeverything.net

EMAIL: Info@119ministries.com (USA); info@119ministries.nl

FACEBOOK: www.facebook.com/119Ministries; www.facebook.com/119ministriesnederland

WEBSITE: www.TestEverything.net & www.119ministries.nl

TWITTER: www.twitter.com/119Ministries# (USA)